

TEHNIKUD ÜTLEVAD TALLE, et tüdruk teisel pool klaasi pole pärast siiatoomist sõnagi lausunud. Esmalt ei üllata see teda, arvestades, millise trauma tüdruk just saanud on, aga nüüd, vaadeldes tüdrukut ühes suunas läbi paistva peegli tagant, hakkab ta selles hinnangus kahtlema. Tüdruk kõssitab kõval metalltoolil, tema lõug toetub sidemes käele ja ta veab vaba käega roostevabast terasest lauale tähenduseta sümboleid. Tema silmad on pool-suletud, silmade all on tumedad varjud ja tema mustad, läiketa ja pesemata juuksed on tõmmatud kuklas hooletusse sõlme. On selge, et ta on kurnatud.

Aga mees ei ütleks, et tüdruk on traumeeritud.

Kohvi lüripides uurib FBI eriagent Victor Hanoverian tüdrukut ja ootab teiste tiimiliikmete saabumist. Noh, vähemalt oma partneri saabumist. Nende tiimi kolmas oluline liige on haiglas ülejäänud tüdrukute juures, püüab saada värsket infot nende seisundi kohta ja – niipea kui võimalik – nende nimesid ja sõrmejälgi. Teised agendid ja tehnikud on sellel krundil ning see vähene, mis ta neilt kuulnud on, tekitab temas tahtmise koju helistada ja oma tütardega rääkida, kontrollida, kas nendega on kõik korras. Aga ta oskab inimestega ümber käia, eriti traumeeritud lastega, seega on mõistlik, et just tema on siin ja ootab võimalust sisse minna ning selle konkreetse ohvriga rääkida.

Ta näeb hapnikumaskist jäänud õrnu roosasid jooni tüdruku nina ja suu ümber, pori ja tahma laigukesi tema näol ja laenatud riietel. Tema käelabad ja vasak õlavars on sidemetes ning mees näeb pakse sidemeid ka õhukese alussärgi all, mille keegi haiglas tüdrukule selga andis. Ta väriseb kahvaturohelistes arstipükstes,

tema paljad jalad on külmast põrandast kõrgemale tõstetud, aga ta ei kaeba.

Mees ei tea isegi tüdruku nime.

Ta ei tea enamiku päästetud tüdrukute nimesid, ega nende omi, kelle päästmisega olid nad lootusetult hiljaks jäänud. See siin ei ole rääkinud kellegagi peale teiste tüdrukute ja ka siis ei maininud ta ühtegi nime, ei andnud mingit infot. Lihtsalt ... noh, ta ei oleks seda otseselt julgustamiseks nimetanud. „Sa kas sured või jääd ellu, aga praegu lõdvestu, et arstid saaksid oma tööd teha” – see polnud just rahustav, aga just nii paistsid teised tüdrukud seda võtvat.

Tüdruk sirutab ennast toolil, ta lükkab käed aeglaselt üle pea, kuni kogu tema selg on kaardus nagu vibu. Mikrofonid püüavad kinni selgroo valulise naksumise. Ta raputab pead ja vajub uuesti lauale, tema põsk on surutud vastu metalli, avatud peopesad vastu lauaplaati. Ta vaatab klaasist eemale, eemale mehest ja teistest, keda ta teab seal olevat, aga selle nurga alt jääb silma uus huvipakkuv detail: kontuurid.

Haiglast anti mehele foto sellest; ta näeb parasjagu nendesamade säravate värvide ääri paistmas tüdruku seljalt õla lähedalt. Ülejäänud osa kujundist on vaevu näha, aga alussärk pole piisavalt paks, et seda täielikult varjata. Mees tõmbab taskust foto ja tõstab selle klaasi taga üles, võrdleb läikivat paberit ja seda osa kujundist, mida ta näeb tüdruku seljal. See ei oleks märkimisväärne, kui see poleks kõigil tüdrukutel peale ühe. Erinevad värvid, erinevad kujud, aga sama olemus.

„Söör, kas arvate, et tema tegi selle neile?” küsib üks tehnikutest tüdrukut monitorilt jälgides. Kaamera jälgib ülekuulamisruumi teiselt poolt, näitab lähivaates tema nägu, tema silmad on suletud, hingamine aeglane ja sügav.

„Usun, et saame teada.” Talle ei meeldi oletusi teha, eriti kui teada on veel nii vähe. See on üks neist väga haruldastest juhtumitest tema karjääris, mil see, mis nad avastasid, on väga palju hullem sellest, mida nad võisid ette kujutada. Ta on harjunud mõtlema kõige halvemat. Kui laps läheb kaduma, töötad sa ennast säästmata, aga sa ei eelda, et leiad vaesekese lõpuks

elavana. Võib-olla sa loodad. Sa ei eelda. Ta on näinud nii väikeseid surnukehi, et on ime, et neile on olemas parajad kirstud, näinud lapsi, keda on vägistatud enne, kui nad sõna tähenduse teada saavad, aga mingil moel on see juhtum nii ootamatu, et ta ei tea päriselt, millest lähtuda.

Ta isegi ei tea, kui vana see tüdruk on. Arstid oletasid, et kuue- teistkümne ja kahekümne kahe vahel, aga see ei aita teda palju. Kui ta on ainult kuusteist, siis peaks temaga olema ilmselt lastekaitse esindaja, aga nemad on juba parvedena haiglasse tunginud ja asjad keeruliseks ajanud. Nad pakuvad väärtuslikku ja vajalikku teenust – aga temal on nad siiski jalus. Ta püüab mõelda oma tütardele, mida nemad teeksid, kui oleksid lukustatud kuhugi nagu see tüdruk, aga ükski neist ei ole nii iseseisev. Kas see tähendab, et tüdruk on vanem? Või lihtsalt seda, et ta on häirimatu mulje jätmist rohkem harjutanud?

„Kas Eddisoni või Ramireze kohta on mingeid uudiseid?“ küsib ta tüdrukult silmi pööramata tehnikutelt.

„Eddison on teel siia, Ramirez on endiselt haiglas noorima tüdruku vanematega,“ vastas üks naistest. Yvonne ei vaata tüdrukut, isegi mitte monitoridelt. Tal on kodus väike tütar. Victor mõtleb, kas peaks naise selle juhtumi pealt maha võtma – ta on alles esimest päeva lapsepuhkuselt tagasi –, aga otsustab, et ju naine ütleb ise midagi, kui seda välja ei kannata.

„Tema on see, kelle kadumine algatas otsingu?“

„Ta on olnud kadunud ainult paar päeva. Kadus ostukeskusest, kus ta sõpradega ostlemas oli. Nad ütlesid, et ta väljus proovikabiinist suurust vahetama ega tulnud enam tagasi.“

Üks inimene vähem otsida.

Nad olid haiglas kõiki tüdrukeid pildistanud, isegi neid, kes surid teel sinna, ja otsisid neid kadunud inimeste andmebaasist. Kuid läheb veidi aega, enne kui see tulemusi annab. Kui agendid või arstid küsisid nimesid neilt, kes olid paremas vormis, pöördusid nood vaatama seda tüdrukut, ilmselt oli ta nende seas liider, ja enamik ei öelnud midagi. Paar tükki paistsid selle üle mõtlevat, enne kui enesevalitsuse kaotasid ja nii hullusti nuuksuma hakkasid, et meditsiiniõed kohale jooksid.

Aga mitte tüdruk ülekuulamistoas. Kui nad temalt küsisid, pööras ta lihtsalt eemale. Kõigile paistis, et see tüdruk polnud huvitatud sellest, et ta leitaks.

Mis pani osa neist mõtlema, kas ta oli üldse ohver.

Victor ohkab, joob topsist viimase tilga kohvi ning pigistab topsi känkkraks, enne kui selle ukse kõrvale prügikasti viskab. Ta eelistaks oodata Ramirezt, teise naissoost inimese juuresviibimine on selliste asjaolude puhul alati kasuks. Kas ta saab teda oodata? Raske öelda, kui kaua tal vanematega läheb, või kas teised vanemad kogunevad haigla juurde parve pärast seda, kui fotod ajakirjandusse paisatakse. *Juhul kui* need ajakirjandusse paisatakse, parandab ta ennast kulmu kortsutades. Ta vihkab seda, vihkab ohvrite fotodega vehklemist teleekraanidel ja ajalehtedes, nii et neil pole enam mingit võimalust unustada, mis nendega juhtus. Nad võivad vähemalt nii kaua oodata, kuni saavad kadunud inimeste kohta andmed kätte.

Uks avaneb ja langeb tulija järel uuesti kinni. Tuba on helikin del, aga klaas kliriseb vaikselt ja tüdruk tõuseb kiiresti istuma ning kissitab peegli poole silmi. Ja eeldatavalt ka nende poole, keda selle taga teab olevat.

Victor ei pöördu. Keegi teine ei pauguta ustega nagu Brandon Eddison. „Leidsid midagi?”

„Nad on leidnud seose paari päris värske raportiga ja vanemad on teel. Esialgu on kõik idarannikult.”

Victor võtab klaasilt foto ning paneb selle tagasi oma jakitaskusse. „Veel midagi meie tüdruku kohta?”

„Kui ta siia toodi, kutsusid mõned teda Mayaks. Perekonnanime ei öeldud.”

„On see õige nimi?”

Eddison turtsatab. „Kahtlane.” Mõningase pingutusega tõmbab ta kinni Redskinsi T-särgi peal oleva jaki luku. Kui kohale saadetud üksused olid leidnud ellujäänud, kutsuti sellega tegelema Victori tiim, kel oli parasjagu vaba aega. Arvestades Eddisoni maitset, on Victor ennekõike tänulik, et tolle särgil ei ole alasti naisi. „Üks meie tiim otsib läbi peamaja, et kontrollida, kas see värdjas on midagi isiklikku alles hoidnud.”

„Usun, et nõustume mõlemad – ta on neilt võtnud üht-teist väga isiklikku.”

Ilmselt meenutades, mida ta sündmuskohal nägi, ei hakka Eddison vaidlema. „Miks see siin?” küsib ta. „Ramirez ütleb, et on teisigi, kes pole liiga hullusti viga saanud. Rohkem hirmul, võib-olla tahavad rohkem rääkida. See siin tundub olevat kõva pähkel.”

„Teised tüdrukud suhtuvad temasse austusega. Ma tahan teada miks. Nad peavad kohutavalt koju tahtma, seega: miks nad vaatavad tema poole ja otsustavad küsimustele vastamata jätta?”

„Kas arvad, et ta võib olla osaline?”

„Selle peamegi välja uurima.” Võttes letilt pudeli vett, hingab Victor sügavalt sisse. „Olgu pealegi. Lähme räägime Mayaga.”

Kui nad ülekuulamistuppa sisse jalutavad, nõjatub tüdruk toolil tahapoole, sidemetes sõrmed kõhul risti. Tegemist ei ole nii otsese kaitseasendiga, kui Victor oleks oodanud, ja tema partneri kulmukortsutusest on selge, et ka teda ajab see segadusse. „See on eriagent Brandon Eddison ja mina olen juhtiv eriagent Victor Hanoverian.”

Tüdruku suunurk tuksatab viivuks veidi kõrgemale, päris naeratuses Victor seda kutsuda ei saa. „Juhtiv eriagent Victor Hanoverian,” kordab tüdruk, tema häälel on suitsust kähe. „Ajab keele sõlme.”

„Kas sa eelistaksid öelda Victor?”

„Täna väga, aga mul tõepoolest ei ole eelistust.”

Mees keerab veepudelil korgi maha ja ulatab pudeli tüdrukule, ta kasutab seda hetke oma strateegia ümberkujundamiseks. Kindlasti ei ole too traumeeritud, arglik pole ta samuti. „Tavaliselt käib tutvustamise juurde veel midagi.”

„Iseloomulikud detailikesed?” kommenteerib tüdruk. „Sinule meeldib kindlasti korve punuda ja pikki vahemaid ujuda ning Eddisonile meeldib miniseelikus ja kõrgetel kotsadel tänavail ringi käia?”

Eddison uriseb ja virutab rusikaga lauale. „Mis su nimi on?”

„Ära ole ebaviisakas.”

Victor hammustab huulde, et suruda maha kiusatus naerata. See ei aitaks olukorda paremaks muuta – kindlasti ei aitaks see tema partneri suhtumise juures –, aga kiusatus tuleb ikkagi. „Kas sa ütleks meile, palun, oma nime?”

„Tänan teid, aga ei. Ma ei soovi seda infot jagada.”

„Mõned tüdrukud nimetasid sind Mayaks.”

„Miks sa siis vaevusid küsima?”

Victor kuuleb, et Eddison tõmbab järsult õhku kopsudesse, aga eirab seda. „Me tahaksime teada, kes sa oled, kuidas sa siia sattusid. Me tahaksime aidata sul koju jõuda.”

„Ja kui ma ütleksin, et ei vaja kojujõudmiseks teie abi?”

„Ma imestaksin, miks sa juba varem koju ei läinud.”

Tüdruku näol on mitte-päris naeratus ja tema kulm võbeleb moel, mis võib viidata heakskiidule. Ta on ilus tüdruk, kuldpruuni naha ja helepruunide, peaaegu merevaigukollaste silmadega, aga ta ei ole õrnake. Naeratus tuleb ära teenida. „Ma usun, et me mõlemad teame vastust sellele küsimusele. Aga ma ei ole enam seal, eks. Siit saan ma koju mindud.”

„Ja kus on kodu?”

„Ma ei ole kindel, kas see on ikka samas kohas.”

„See ei ole mäng,” nähvab Eddison.

Tüdruk hindab teda rahulikult. „Ei, muidugi mitte. Inimesed on surnud, elud on nässu keeratud ja ma olen kindel, et sulle ei meeldinud sugugi, et pidid oma jalgpallimängult ära tulema.”

Eddison punastab ja sikutab tõmbeluku kõrgemale, et särki varjata.

„Sa ei paista kuigi pabinas olevat,” nendib Victor.

Tüdruk kehitab õlgu ja võtab lonksu vett, hoides pudelit peepilt oma sidemetes käte vahel. „Kas ma peaksin olema?”

„Suurem osa inimesi on FBIga rääkides pabinas.”

„See ei ole nii väga teistmoodi kui rääkimine ...” Ta hammustab oma lõhenenud alahuult, krimpsutab nägu väikeste veretilgakeste peale, mis immitsevad läbi pragunenud naha. Ta võtab järjekordse lonksu vett.

„Kellega?” julgustab Victor leebelt.

„Temaga,” vastab tüdruk. „Aednikuga.”
„Mees, kes teid seal hoidis – te rääkisite tema aednikuga?”
Tüdruk raputab pead. „Tema oli Aednik.”

SA PEAD MÕISTMA, et ma ei pannud talle seda nime hirmu pärast ega austuse märgiks, ega mingi eksiteele sattunud kombekuse pärast. Ma ei pannud talle seda nime üldse. Nagu kõik muugi selles paigas, oli see tehtud meie teadmatuse kangast. Mida ei teatud, see mõeldi välja, mida välja ei mõeldud, kaotas lõpuks tähtsuse. See on üks pragmatismi vorme, ma usun. Soojad, armastavad inimesed, kes vajavad teiste heakskiitu, langevad ohvritena Stockholmi sündroomi kүүsi, samal ajal kui ülejäänud meist kalduvad pragmatismi poole. Olles teiste juures näinud mõlemat, eelistan ise pragmatismi.

Ma kuulsin seda nime oma esimesel päeval Aias.

Tulin teadvusele meeletu peavaluga, sada korda hullemaga kui ükski, mida ma eal olin kogenud. Ma ei suutnud alguses isegi silmi lahti teha. Valu puuris mu kolbas iga hingetõmbe ajal, rääkimata liigutamisest. Ilmselt pidin ma olema häält teinud, sest korraga oli mu laubal ja silmadel jahe, niiske riidetükk ja hääl kinnitas, et see on ainult vesi.

Ma ei olnud kindel, mis mind rohkem muretsema pani: kas fakt, et see naine ei teinud seda ilmselgelt esimest korda, või fakt, et see oli *naine*.

Sellest paarist, kes mu röövinud oli, polnud kumbki naine, nii paljus olin ma kindel.

Käsi libistati mu õlgade taha, mind tõmmati ettevaatlikult istukile ja üks käsi surus klaasi vastu mu huuli. „See on lihtsalt vesi, ausõna,” ütles naine jälle.

Ma jõin. Polnud tõesti vahet, kas see oli „lihtsalt vesi” või mitte.

„Kas sa suudad tablette neelata?”

„Jah,” sosistasin ma ja isegi selle vähese ütlemine virutas läbi mu kolju järjekordse naela.

„Tee siis suu lahti.” Kui ma kuuletusin, pani ta kaks lapikut tabletti mu keelele ja tõstis taas veeklaasi. Ma neelasin kuulekalt ja püüdsin seejärel mitte oksele hakata, kui ta langetas mu ettevaatlikult tagasi jahedale linale kõval madratsil. Ta ei öelnud pikka aega rohkem midagi, mitte enne kui värvilised tulukesed olid lõpetanud oma tantsu mu laugude sisekülgedel ja ma hakkasin uuesti oma tahet juhtima. Siis tõmbas ta mu näolt märja riidetüki ja varjas mu silmi pea kohal oleva valguse eest, kuni ma suutsin silmade pilgutamise lõpetada.

„Niisiis, sa oled seda mõned korrad varemgi teinud,” krooksu-
sin ma.

Ta ulatas mulle klaasi veega.

Ehkki ta oli kummargil, istus toolil voodi kõrval, oli kerge märgata, et ta oli pikk. Pikk ja sooniline, pikkade jalgade ja saledate lihastega nagu amatsoon. Või emalõvi, tõepoolest, sest ta vajus kassilikult kokku, nagu polekski tal luid. Kuldpruunid juuksed olid kuhjatud tema pealaele mingiks fantaasiaküllaseks mõttetuseks ning paljastasid kõrgete sarnadega näo ja sügavad pruunid kuldsete täpikestega silmad. Ta kandis musta siidkleiti, mis oli kinnitatud kaela ümber.

Ta võttis mu ausa hinnangu vastu suhtumisega, mis tundus olevat kergendus. Ma usun, et see oli parem kui kisendavad hüsteerikud, kellega ta oli ilmselt varem pidanud tegelema.

„Minu nimi on Lyonette,” ütles ta, kui ma olin oma isu täis vaadanud ja tähelepanu uuesti veele suunasin. „Ära hakka mulle oma nime ütlemata, sest ma ei saa seda kasutada. Parema unusta see ära, kui suudad.”

„Kus me oleme?”

„Aias.”

„Aias?”

Ta kehtitas õlgu ja isegi see žest oli voolav, pigem graatsiline kui maitsetu. „See on sama hea nimi, kui oleks iga teine. Kas tahad seda näha?”

„Ega sa vist ei tea kõige kiiremat teed, kuidas siit jalga lasta?”

Ta lihtsalt vaatas mind.

Selge. Ma viskasin jalad üle voodiserva, toetasin rusikad madratsile ja mõistsin, et võisin näha viimast kui lapikest endast. „Riided?”

„Siin.” Ta andis mulle midagi siidist ja musta, midagi sellist, mis osutus voogavaks põlvini ulatuvaks kleidiks, mis oli kaela ümber kinni ja mille selg oli lahti. Väga lahti. Kui mu tagumikul oleks lohukesed, siis oleks ta neid näinud. Ta aitas mul veniva vöö ümber puusade siduda ja tõukas mind siis kergelt ukseava poole.

Tuba oli lage, äärmiselt lage, seal polnud midagi peale voodi ja väikese WC-poti ja kraanikausi nurgas. Teises nurgas oli midagi, mis paistis olevat tibatilluke avatud dušinurk. Seinad olid tehtud paksust klaasist, ust ei olnud, oli ainult ukseava ja kummalgi pool klaasi olid sooned.

Lyonette nägi, et ma vaatasin nende soonte kõrval olevaid kulumisjälgi, ja kortsutas kulmu. „Läbipaistmatud seinad käivad alla, et meid oma tubades ja silma alt ära hoida,” selgitas ta.

„Tihti?”

„Tuleb ette.”

Ukseava taga oli kitsas koridor, minust paremat kätt oli see pikk, aga vasakut kätt oli enne pööret ainult lühike jupike. Minu ukseavast peaaegu otse üle koridori oli teine sissepääs, mille juures olid samuti need sooned – see viis koopasse, niiskesse ja külma. Avatud võlvkaar koopa teises otsas lasi sisse tuult, mis liikus läbi pimedada ja kivise ruumi; ja läbi kose, mis vulises ja vahutas otse koopasuu ees, paistis natuke valgust. Lyonette juhatas mind veekardina tagant välja aeda, mis oli nii ilus, et selle vaatamine tegi peaaegu haiget. Imelised lilled igas mõeldavas värvitoonis õitsesid lehtede ja puude jõhkravõitu ülekölluses, nende vahel lendasid pilvena liblikad. Tehiskalju kerkis meie kohale, selle lamedal tipul oli veel rohelist ja elavaid puid ning servadel kasvavad puud puudutasid parasjagu võimatult kaugel kõrguva klaaskatuse külgi. Ma nägin pikki musti seinu läbi alumisel tasandil laiuva roheline, need olid liiga kõrged, et näha, mis on nende taga, ja väikeseid avatud nurgakesi, mida ümbritse-

sid viinapuud. Ma arvasin, et need võivad olla ukseavad koridori-
desse nagu see, kus me olime olnud.

Aatrium oli tohutu, peaaegu masendav oma pöörastes mõõ-
metes, enne kui sa isegi vaatasid kogu värviküllust. Kosk langes
kitsasse oja, mis suundus väikesesse tiiki, mida katsid vesiroo-
sid, valged liivarajad viisid läbi roheluse teiste usteni.

Valgus, mis paistis läbi katuse, oli lilla ja selles leidus ka
punase ning indigosinise triipe – õhtu. Oli olnud päikeseline
pärestlõuna, kui mind rööviti, aga millegipärast ei uskunud ma,
et see oli sama päev. Ma pöördusin aeglaselt ringi, püüdsin seda
kõike hoomata, aga seda oli liiga palju. Mu silmad ei suutnud
näha pooltki sellest, mis seal oli, ja minu aju ei suutnud mõista
pooltki sellest, mida ma nägin.

„Mida perset?”

Lyonette hakkas päriselt naerma, ta tekitas valju heli, mis kat-
kes järsku, nagu kardaks ta, et keegi võiks seda kuulda. „Me kut-
sume teda Aednikuks,” ütles ta kuivalt. „Tabav, mis?”

„Mis koht see selline on?”

„Tere tulemast Liblikate aeda.”

Ma pöördusin tema poole, et küsida, mida ta silmas peab, aga
siis ma nägin seda.

TA VÕTAB SUURE lonksu vett, krutib siis pudelit pihkude vahel.
Kui ta ei näita vähimatki märki, et kavatseks jutuga edasi minna,
koputab Victor vaikselt lauale, et tema tähelepanu võita. „Seda?”
julgustab ta.

Tüdruk ei vasta.

Victor tõmbab jakitaskust foto ja paneb selle lauale nende
vahel. „Seda?” küsib ta jälle.

„Saad aru, kui esitad mulle küsimusi, mille vastust sa juba
tead, ei kalluta see mind sind usaldama.” Aga tema õlad lõdves-
tuvad ja ta vajub tagasi toolile, tuttavlikku asendisse.

„Me oleme FBIst, tavaliselt arvavad inimesed, et me oleme
heade poolel.”

„Ja kas Hitler arvas, et ta on paha?”

Eddison nihutab ennast tooli servale. „Kas sa võrdled FBI-d Hitleriga?”

„Ei, ma algatan perspektiivi ja moraalse suhtelisuse kohta käiva arutelu.”

Kui nad kohale kutsuti, läks Ramirez otse haiglasse ja Victor tuli siia, et koordineerida laekuva info tulva. Eddison oli see, kes käis kohapeal. Eddison reageerib õudusele alati ärritusega. Ja sellele mõeldes nõksatab Victori pilk tüdrukule, kes istub teisel pool lauda. „Kas see oli valus?”

„Kuratlikult,” vastab too foto kontuure silmitsedes.

„Haigla ütleb, et see on paar aastat vana?”

„Te ütlete seda, nagu oleks tegemist küsimusega.”

„Seisukohavõtt, mis vajab kinnitust,” selgitab mees ja sel korral hiilib naeratus välja.

Eddison pöörnitseb Victorit.

„Haiglatele võib mõndagi ette heita, aga enamasti ei sobi väita, et nad on täiesti ebakompetentsed.”

„Ja mida kuradit see tähendab?” nähvab Eddison.

„Jah, see on paar aastat vana.”

Victor tunneb nüüd ära sama mustri, mille järgi oli aastaid kulgenud tema tüdardelt hinnete ja kontrolltööde ja poiss-sõprade kohta küsimine. Ta laseb vaikusel kesta minuti, siis kaks ja vaatab, kuidas tüdruk foto ettevaatlikult ümber keerab. Suurema tiimi terapeutidel oleks selle kohta üht koma teist öelda.

„Kellel ta selle teha lasi?”

„Sellel ühel isikul kogu maailmas, keda ta sai täielikult usaldada.”

„Mitmekülgselt andekas mees.”

„Vic ...”

Tüdrukult silmi pööramata koksab Victor teisele vahele segades jalaga vastu oma partneri tooli jalga. Ta saab tasuks tüdruku ilme, mis vihjab naeratusse. Mitte päris naeratus, tegelikult isegi mitte selle varju, aga midagi sinnapoole.

Tüdruk piilub sõrmede ümber tõmmatud marliserva alla, tema käed on seotud pigem nagu sõrmikud, mitte käpikud. „Nõelad,

teadagi, teevad põrgulärmi. Kui see on midagi, mida sa ise ei valiks. Aga see on valik, sest *on ka* teine võimalus.”

„Surm,” oletab Victor.

„Hullem.”

„Hullem kui surm?”

Aga Eddison kahvatab ja tüdruk näeb seda, ent selle asemel et teda selle pärast pilgata, saadab ta talle noogutuse. „Tema teab. Aga jah, sina pole seal käinud, ega ju? Selle kohta lugemine ei ole sama.”

„Mis on hullem kui surm, Maya?”

Tüdruk topib küüne ühe värske kooriku alla nimetissõrmel ja sikutab selle lahti, marlile ilmuvad veretilgad. „Sind üllataks, kui lihtne on muretseda tätoveerimiseks vajalikke seadmeid.”

ESIMESEL NÄDALAL POETATI igal õhtul midagi mu õhtusöögi sisse, et mind taltsaks muuta. Lyonette oli päeviti minuga koos, aga teised tüdrukud – tundus, et neid oli rohkem kui paar tükki – hoidsid eemale. See oli normaalne, ütles ta mulle, kui ma selle kohta lõunasöögi ajal märkuse tegin.

„Nutmise värk tekitab kõigil stressi,” ütles ta kahe salatisuutäie vahele. Mida muud selle salapärase Aedniku kohta ka öelda võis, toit oli siin suurepärane. „Enamik eelistab eemale hoida, kuni me teame, kuidas tüdruk kohaneb.”

„Välja arvatud sina.”

„Keegi peab seda tegema. Ma kannatan pisarad välja, kui ma just pean.”

„Siis pead sa olema hirmus tänulik, et ma ei ole veel ühtegi poetanud.”

„Sellest rääkides.” Lyonette torkas grillkana riba kahvliga ja keeras seda. „Oled sa üldse nutnud?”

„Kas sellel oleks mingit mõtet?”

„Ma hakkas sind kas armastama või vihkama.”

„Ütle, kuidas vaja, ma püüan vastavalt käituda.”

Ta saatis mulle metsiku naeratus, kõik tema hambad paistsid. „Hoi seda suhtumist, aga ära seda tema peal katseta.”

„Miks ta tahab, et ma öösiti magaks?”

„Ettevaatusabinõud. Lõppude lõpuks on siinsamas ju kalju.”

See sundis mind arutlema, kui paljud tüdrukud olid sealt alla viskunud, enne kui ta neid ettevaatusabinõusid kasutama hakkas. Ma püüdsin hinnata selle inimkäte loodud monstrumi kõrgust. Seitse ja pool, võib-olla üheksa meetrit? Kas see oli piisavalt kõrge, et sealt kukkumine inimese tapaks?

Ma olin juba harjunud unerohu mõju kadudes selles tühjas toas ärkama, Lyonette istumas toolil voodi kõrval. Aga esimese nädala lõpus ärkasin ma kõhuli kõva polstriga pingil ja õhk oli antiseptiku lõhnast paks. See oli teistsugune tuba, suurem, selle seinad ei olnud klaasist, vaid metallist.

Ja seal oli veel keegi.

Ma ei näinud kohe, ravimitest tingitud uni kleepis endiselt mu laugusid kokku, aga ma tundsin, et seal oli keegi. Hoidsin oma hingamise aeglase ja ühtlasena, pingutasin kuulata, aga mu paljale jalasäärele laskus käsi. „Ma tean, et sa oled ärkvel.”

See oli mehe hääl, keskmise kõrgusega ja haritud, selles oli tunda transatlantilist, õpitud inglise keele aktsenti. Meeldiv hääl. Käsi libises mööda mu jalga üles, üle mu tagumiku ja piki mu selja kumerust. Hoolimata ruumi soojusest tõi see puudutus mu ihule kananaha.

„Mulle meeldiks, kui sa lamaksid väga vaikselt, vastasel korral on meil mõlemal põhjust seda kahetseda.” Kui ma püüdsin pead tema hääle poole keerata, liikus käsi mu kuklale, et mind paigal hoida. „Ma eelistaksin sind selleks mitte kinni siduda, see rikub töö. Kui sa tunned, et ei suuda liikumatult püsida, annan ma sulle midagi, mis selle tagab. Jällegi, ma eelistaksin seda mitte teha. Kas sa suudad paigal olla?”

„Et?” küsisin ma peaaegu sosistades.

Ta torkas mulle pihku tüki klantspaberit.

Ma püüdsin silmi avada, aga unerohi kleepis neid alati kõvemini kinni kui tavaliselt hommikuti. „Kui te ei alusta *otsekohe*, kas ma võiksin istuma tõusta?”

Käsi silitas mu juukseid, küüned kraapisid õrnalt mu peanahka. „Võid,” ütles ta, tema häälest kostis ehmatus. Ometi aitas ta mul pingil istuma tõusta. Ma hõõrusin rähma silmadest ja vaatasin fotot enda käes, teadlik tema käest, mis jätkas mu juuste silitamist. Ma mõtlesin Lyonette'ile, teistele tüdrukutele, keda ma olin eemalt näinud, ja ma ei saanud öelda, et oleksin olnud üllatunud.

Hirmutatud, aga mitte üllatunud.

Ta seisis mu selja taga, tema ümber heljus lõhnavee aroom. Seda oli kasutatud mõõdukalt, see oli ilmselt kallis. Minu ees oli täielik tätoveerija varustus, tindid ratastega käru peal reas. „Täna ei tule kavand tervikuna.”

„Miks sa meid märgistad?”

„Sest aed ei saa olla ilma liblikateta.”

„Kas pole mingit võimalust, et see jääbki metafooriks?”

Ta naeris, tuues kuuldavale lopsakat pingutamata heli. See oli mees, kellele meeldis naerda ja kes ei leidnud selleks põhjust nii tihti, kui talle oleks meeldinud, ja keda rõõmustas seetõttu iga selline võimalus. Inimene õpib aja jooksul, ja see oli üks olulisemaid asju, mida ma tema kohta teada sain. Ta tahtis elus rohkem rõõmu leida, kui leidis. „Mõni ime, et sa Lyonette'ile meeldid. Sul on metsik hing, üsna nagu tal endalgi.”

Mul polnud sellele vastust, polnud midagi, mille ütlemisel oleks olnud mõtet.

Ta torkas oma sõrmed ettevaatlikult mu juustesse, tõstis need mu seljale ning võttis juukseharja. Ta tõmbas seda läbi mu juuste, kuni sinna ei olnud jäänud ainsatki pusa, ja siis veel tükk aega. Ma usun, et ta tõesti nautis seda samavõrd kui kõike muud. See on lihtne nauding, kammida kellegi teise juukseid. Olla lubatud seda tegema. Lõpuks kogus ta mu juuksed hobusesabasse ja tõmbas kummiga kinni, keeras need siis kõvaks krunniks, pani selle suure juuksepaela ja klambritega kinni.

„Nüüd tagasi kõhuli, palun.”

Ma kuuletusin ja kui ta eemale astus, nägin ma vilksamisi triigitud khakivärvi pükse ja kraenööpidega särki. Ta pööras mu pea

nii, et vaataksin temast eemale, mu põsk oli surutud vastu musta nahka ja ta sättis mu käed vabalt mu kõrvale. See polnud kuigi mugav, aga ka mitte otseselt ebamugav. Kui ma ennast pingule tõmbasin, et mitte hüpata ega võpatada, andis ta kerge laksu vastu mu taguotsa. „Lõdvestu,” juhendas ta. „Kui sa oled pinges, teeb see rohkem haiget ja paranemine võtab kauem aega.”

Ma hingasin sügavalt sisse ja sundisin lihased lõdvestuma. Tõmbasin käsi rusikasse ja lasin lahti ning iga lahtilaskmisega vabastasin ma veidi oma seljas olevast pingest. Sophia õpetas meile seda, peamiselt selleks, et aidata Whitneyl vältida tolle regulaarseid närvivapustusi, ja ...

„**SOPHIA? WHITNEY? NEED** on tüdrukute hulgas?” segab Eddison vahele.

„Nad on tüdrukud, jah. Noh, Sophia läheb ilmselt naiste arvestusse.” Tüdruk võtab uue lonksu, mõõdab silmadega pudelisse jäänud kogust. „Tegelikult läheb Whitney ka, ma usun. Seega, nad on naised.”

„Millised nad välja näevad? Me saame nende nimed kokku viia ...”

„Nad ei ole Aiast.” On raske tõlgendada pilku, mille ta nooremale agendile saadab, selles on võrdsetes osades kaastunnet, lõbustatust ja pilget. „Mul oli enne ka elu, kas tead. Elu ei alanud Aias. Noh, igatahes mitte selles aias.”

Victor pöörab foto teistpidi ja püüab rehkendada, kui kaua sellise asja tegemine aega võtab. Nii suur, nii palju detaile.

„Ta ei teinud kõike korraga,” ütleb tüdruk talle, jälgides, kuidas mehe pilk mustri liigub. „Ta alustas piirjoontega. Kahe nädala pärast ta jätkas, et lisada värve ja detaile. Ja kui see valmis sai, seal ma siis olin, üks paljudest tema Aia liblikatest. Jumal, kes tegeles oma väikese maailma loomisega.”

„Räägi meile Sophiast ja Whitneyst,” ütleb Victor, tundes, et teab tätoveeringu kohta selleks korraks piisavalt. Ta aimas, mis juhtus siis, kui tätoveering valmis sai, ja ta oli valmis ennast